

Příslušenství pohledávky

Je-li pohledávka uplatněna u soudu (za takové uplatnění pak lze nepochybně považovat též vymáhání pohledávky cestou soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce podle zákona č. [120/2001](#) Sb.) považuje se nárok na náhradu nákladů řízení za její příslušenství.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 5406/2007, ze dne 25.8.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněné K. a. s., zastoupené advokátkou, proti povinnému Ing. J. W., zastoupenému advokátkou, pro částku 118 900,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 21 Nc 4936/2005, o dovolání oprávněné proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 5. dubna 2007, č. j. 30 Co 700/2006-74, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění :

Okresní soud v Děčíně usnesením ze dne 27. července 2006, č. j. 21 Nc 4936/2005-48, zamítl návrh na zastavení exekuce na majetek povinného, nařízené usnesením tohoto soudu ze dne 19. července 2005, č. j. 21 Nc 4936/2005-12, a povinnému uložil povinnost zaplatit oprávněné náklady řízení o zastavení exekuce.

K odvolání povinného Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 5. dubna 2007, č. j. 30 Co 700/2006-74, změnil napadené rozhodnutí okresního soudu tak, že exekuci na majetek povinného zastavil, oprávněné uložil povinnost nahradit soudní exekutorce náklady exekuce a nahradit povinné náklady řízení o zastavení exekuce před soudy obou stupňů; dosud vydaná rozhodnutí o nákladech exekuce odvolací soud zrušil. Odvolací soud se předně neztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že v posuzované věci exekuční řízení navazuje na předchozí řízení o výkon rozhodnutí (zastavené usnesením Okresního soudu v Děčíně ze dne 22. června 2005, č. j. 2 E 1803/2001-26, které nabylo právní moci dne 6. srpna 2005), a tedy se jedná o pokračující řízení. Námitka promlčení je důvodná, neboť návrh oprávněné na nařízení exekuce byl podán až dne 27. června 2005, tj. po uplynutí desetileté promlčecí lhůty (ta uplynula již dnem 16. února 2003, resp. 20. února 2003). Vznesená námitka promlčení není ani v rozporu s dobrými mravy. Oprávněná mohla podat návrh na nařízení exekuce podle zákona č. [120/2001](#) Sb. dříve než dne 27. června 2005 (od 1. září 2001, kdy zákon č. [120/2001](#) Sb. nabyl účinnosti, do uplynutí promlčecí lhůty); nebránilo by tomu ani ustanovení § 129 zákona č. [120/2001](#) Sb., když výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí povinného byl v předchozím řízení nařízen až dne 30. ledna 2002.

Proti tomuto rozhodnutí odvolacího soudu podala oprávněná včas dovolání, jehož přípustnost opřela o ustanovení § 238a odst. 1 písm. d) a § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. Dovolání odůvodnila poukazem na ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř., tj., že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Napadeným rozhodnutím odvolací soud porušil ústavně zaručené právo dovolatelky domáhat se ochrany práv u nezávislého soudu a její právo na spravedlivý proces. Důvodem promlčení práva jsou v posuzovaném případě průtahy v řízení, jejichž příčina záleží v soudech a povinném. Po skončení nalézacího řízení podala oprávněná bezodkladně návrh na nařízení výkonu rozhodnutí, řízení však bylo po čtyřech letech pro bezvýslednost zastaveno (soud ovšem přes výzvy oprávněné neučinil téměř čtyři roky žádné úkony ke zjištění majetku povinného). Ihned poté, co byla soudem

vyrozuměna, že u povinného nebyly nalezeny žádné výkonem rozhodnutí postižitelné věci, proto přistoupila oprávněná k jinému způsobu vymožení své pohledávky, a to k podání návrhu na nařízení exekuce podle zákona č. [120/2001](#) Sb. Protože to byl právě povinný, který svými oprávněnými prostředky oddaloval konečné rozhodnutí ve věci a snažil se o zatajení svého majetku, lze vznesení námítky promlčení z jeho strany považovat toliko za zneužití práva v neprospěch oprávněné, která uplynutí promlčecí doby nijak nezavinila a naopak vždy své pohledávky řádně a včas uplatňovala, a za výkon práva v rozporu s dobrými mravy ve smyslu judikatury Ústavního (nálezy sp. zn. I. ÚS 643/04 a sp. zn. II. ÚS 309/95) a Nejvyššího soudu (sp. zn. 25 Cdo 2905/99). Dovolatelka zdůraznila, že soudy musí v průběhu rozhodování reflektovat spravedlnost, ale i smysl právní úpravy, kterou aplikují. Smyslem institutu promlčení je stimulovat věřitele k včasnému vykonání jeho subjektivních práv a v případě jeho nečinnosti jej sankcionovat jejich nevymahatelností. V posuzovaném případě vyvíjela dovolatelka maximální možnou aktivitu k výkonu svých práv, nastoupení institutu promlčení by proto bylo proti smyslu a účelu zákona. S ohledem na skutečnost, že návrh na nařízení exekuce byl v posuzované věci podán ještě před skončením dřívějšího vykonávacího řízení, a řízení tak po určitou dobu probíhala současně, lze přisvědčit názoru soudu prvního stupně o kontinuitě vykonávacích řízení. Dovolatelka nemohla podat návrh na nařízení exekuce dříve, jak jí nesprávně vytkl odvolací soud, nemohla totiž předpokládat, že nařízený výkon rozhodnutí nebude efektivní. Nedlouho po nabytí účinnosti zákona č. [120/2001](#) Sb. navíc okresní soud vydal usnesení, kterým výkon rozhodnutí nařídil, a pro exekuční řízení by tak mohla být založena překážka litispendence. Dovolatelka konečně namítla, že odvolací soud rozhodl o zastavení exekuce v celém rozsahu, aniž by zohlednil skutečnost, že nároky na náhradu nákladů nalézacího a vykonávacího řízení nebyly dosud promlčeny (jejich promlčecí lhůta začala běžet až právní mocí rozhodnutí, kterými byly přiznány) a toto své rozhodnutí odvolací soud ani nijak neodůvodnil. V této části je proto řízení postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolatelka navrhla, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Povinný se k dovolání oprávněné vyjádřil tak, že nároky na náhradu nákladů nalézacího a vykonávacího řízení nejsou samostatnými nároky, jak ve svém dovolání namítá, ale příslušenstvím pohledávky ve smyslu § 121 odst. 3 obč. zák., a má tedy stejný právní osud jako sama pohledávka. Z dovolání nadto vyplývá, že sama oprávněná si je vědoma neexistence kontinuity vykonávacího a exekučního řízení, a v podstatě tak namítá pouze rozpor námítky promlčení s dobrými mravy. S tvrzením, že oprávněná nezavinila zastavení výkonu rozhodnutí se ovšem nelze ztotožnit. Povinný svůj majetek nijak nezatajoval, a pokud oprávněná o nějakém postižitelném majetku povinného věděla, měla tyto skutečnosti oznámit soudu, což neučinila. Povinný navrhl dovolání oprávněné zamítnout, neboť napadené rozhodnutí odvolacího soudu považuje za správné.

Dovolání je přípustné, neboť směřuje proti rozhodnutí, jímž odvolací soud změnil rozhodnutí, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci zastavení výkonu rozhodnutí /exekuce - § 130 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „zákon č. [120/2001](#) Sb.“, § 238a odst. 1 písm. d), odst. 2, § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř./, avšak je nedůvodné.

Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud věc posoudil podle právní normy (práva hmotného i procesního), jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu - sice správně určenou - nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval (z podřazení skutkového stavu hypotéze normy vyvodil nesprávné závěry o právech a povinnostech účastníků).

V posuzované věci soudy zjistily, že pohledávky přiznané exekučním titulem (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. října 1998, č. j. 25 Cm 669/95-29, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25. října 2000, č. j. 3 Cmo 74/99-49) byly splatné dne 16. února 1993 a 20. února 1993. Po právní moci exekučního titulu (která nastala dne 18. prosince 2000) podala oprávněná návrh na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí povinného (dne 14. května

2001), kterému bylo vyhověno usnesením Okresního soudu v Děčíně ze dne 30. ledna 2002, č. j. 2 E 1803/2001-11. Výkon rozhodnutí soud zastavil usnesením ze dne 22. června 2005, č. j. 2 E 1803/2001-26, když nebyly nalezeny žádným výkonem rozhodnutí postižitelné věci povinného (rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. srpna 2005).

K návrhu oprávněné ze dne 27. června 2005 pak Okresní soud v Děčíně nařídil usnesením ze dne 19. července 2005, č. j. 21 Nc 4936/2005-12, k vydobytí pohledávky ve výši 118 000,- Kč, pro náklady nalézacího řízení ve výši 15 369,- Kč (podle výše citovaného exekučního titulu), náklady vykonávacího řízení ve výši 13 547,- Kč (podle vykonatelného usnesení Okresního soudu v Děčíně ze dne 30. ledna 2002, č. j. 2 E 1803/2001-11, které nabylo právní moci dne 18. června 2005) a pro náklady exekuce, které budou v průběhu řízení stanoveny, exekuci na majetek povinného.

Podle § 387 odst. 1 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ObchZ“), se právo promlčí uplynutím promlčecí doby stanovené zákonem.

Promlčením právo na plnění povinnosti druhé strany nezaniká, nemůže však být přiznáno nebo uznáno soudem, jestliže povinná osoba namítne promlčení po uplynutí promlčecí doby (§ 388 odst. 1 ObchZ).

Nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky (§ 397 ObchZ).

Podle § 408 ObchZ bez ohledu na jiná ustanovení tohoto zákona skončí promlčecí doba nejpozději po uplynutí 10 let ode dne, kdy počala poprvé běžet. Námitku promlčení však nelze uplatnit v soudním nebo rozhodčím řízení, jež bylo zahájeno před uplynutím této lhůty (odst. 1). Bylo-li právo pravomocně přiznáno v soudním nebo rozhodčím řízení později než tři měsíce před uplynutím promlčecí doby nebo po jejím uplynutí, lze rozhodnutí soudně vykonat, jestliže řízení o jeho výkonu bylo zahájeno do tří měsíců ode dne, kdy mohlo být zahájeno (odst. 2). Řízení o výkon rozhodnutí (vydaného v nalézacím, ať již soudním nebo rozhodčím řízení) přiznávajícího určité právo tak musí být zahájeno v desetileté lhůtě, počítané ode dne, kdy lhůta počala běžet poprvé (§ 408 odst. 1 ObchZ), a v určitých případech prodloužené o další tři měsíce od vykonatelnosti rozhodnutí (§ 408 odst. 2 ObchZ). K tomu srov. rozhodnutí uveřejněné pod č. [13/2006](#) Sb. rozhodnutí a stanovisek a rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. května 2004, sp. zn. 20 Cdo 1290/2003.

Závěr odvolacího soudu (ostatně ani sama oprávněná tuto skutečnost nijak nepopřela), že v posuzovaném případě promlčecí doba uplynula dne 16, resp. dne 20. února 2003, a návrh oprávněné na nařízení exekuce ze dne 27. června 2005 byl podán opožděně, je proto správný.

Na promlčení práva přitom nemohla mít vliv ani skutečnost, že ještě před právní mocí usnesení (6. srpna 2005) ze dne 22. června 2005, č. j. 2 E 1803/2001-26, kterým Okresní soud v Děčíně zastavil výkon rozhodnutí nařízený usnesením tohoto soudu ze dne 30. ledna 2002, č. j. 2 E 1803/2001-11, podala oprávněná (dne 27. června 2005) k vydobytí své (shora specifikované) pohledávky za povinným k soudu návrh na nařízení exekuce. Přesto, že se na něj podle ustanovení § 130 zákona č. [120/2001](#) Sb. přiměřeně použijí některá ustanovení o. s. ř. o soudním výkonu rozhodnutí, je exekuční řízení podle § 35 a násl. zákona č. [120/2001](#) Sb. zcela samostatným a od soudního výkonu rozhodnutí odlišným typem řízení; zahajuje se samostatným návrhem a jeho průběh je postaven na jiné koncepci a řídí se jinými pravidly než soudní výkon rozhodnutí (srov. např. § 44 odst. 2 a odst. 7 zákona č. [120/2001](#) Sb. a § 261 odst. 1 a 263 o. s. ř.). Rovněž soudní praxe vychází z rozdílnosti obou řízení, když stanoví, že ve vztahu mezi řízením o soudní výkon rozhodnutí a exekučním řízením podle zákona č. [120/2001](#) Sb. přichází v úvahu překážka věci rozhodnuté, resp. překážka litispendence, pouze tehdy, byl-li mezi týmiž účastníky, k vymožení stejné pohledávky přiznané týmiž exekučním titulem (pravomocně) nařízen výkon rozhodnutí stejným způsobem, na který zní exekuční příkaz, a postihující týž předmět výkonu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. září 2003, sp. zn. 20 Cdo

1751/2002, publikované v časopise Soudní judikatura pod č. SJ 187/2003). Názoru dovolatelky, že v posuzovaném případě nemohlo dojít k promlčení práva, neboť se ve skutečnosti jednalo o jediné kontinuálně probíhající vykonávací řízení (řízení o výkon rozhodnutí a řízení o nařízení exekuce probíhala po určitou dobu současně), proto nelze přisvědčit.

Pokud dovolatelka v této souvislosti namítla, že povinným vznesená námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy (byl to povinný, kdo nalézací řízení před soudem bezdůvodně prodlužoval a ve vykonávacím řízení zatajoval svůj majetek, aby tak zmařil provedení exekuce), Nejvyšší soud k tomu uvádí následující.

Podle § 3 odst. 1 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obč. zák.“), platí, že výkon práv a povinností vyplývajících z občanskoprávních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy.

Ustanovení § 3 obč. zák. je obecným ustanovením hmotněprávní povahy, které dává soudu možnost posoudit, zda výkon subjektivního práva je v souladu s dobrými mravy, a v případě, že tomu tak není, požadovanou ochranu odepřít. Pokud jde o výkon práva, které účastníku dává přímo právní předpis, přichází v úvahu aplikace tohoto ustanovení jen ve výjimečných případech.

Dobrymi mravy rozumí ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. souhrn společenských, kulturních a mravních norem, jež v historickém vývoji osvědčují jistou neměnnost, vystihují podstatné historické tendence, jsou sdíleny rozhodující částí společnosti a mají povahu norem základních. Těmto normám zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoli právu, které se podle zákona promlčuje. Jestliže by však výkon práva namítat promlčení uplatněného nároku byl toliko prostředkem umožňujícím poškodit jiného účastníka právního vztahu, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou by pro něj zůstalo vedlejší a z hlediska jednajícího by bylo bez významu, jednalo by se sice o výkon práva, který je formálně se zákonem v souladu, avšak šlo by o výraz zneužití tohoto subjektivního práva (označované rovněž jako šikana) na úkor druhého účastníka, a tedy o výkon v rozporu s dobrými mravy. O jednání vykazujícím znaky přímého úmyslu poškodit druhého účastníka by ovšem nebylo možno uvažovat z okolností a důvodů, z nichž je vznik uplatněného nároku dovozován, nýbrž jen z konkrétních okolností, za nichž byla námitka promlčení tohoto nároku uplatněna. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. června 2000, sp. zn. 21 Cdo 992/99, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 11/2000 po pořadovém č. 126, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. listopadu 2001, sp. zn. 25 Cdo 2905/99).

V posuzovaném případě se oprávněná „dovolává použití“ ustanovení § 3 obč. zák. s odůvodněním, že průtahy v řízení (nejprve nalézacím a poté i vykonávacím), které měly za následek promlčení vymáhaného práva, nijak nezavinila, a byl to naopak povinný, kdo svým jednáním délku soudního řízení výrazně ovlivnil (podáváním opravných prostředků a tvrzeným zatajováním majetku ve vykonávacím řízení). Odvolací soud se posouzením námitky promlčení vznesené povinným z pohledu ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. zabýval, a dospěl k závěru, že námitka povinného není v rozporu s dobrými mravy (str. 2 napadeného rozhodnutí); dovolací soud se s jeho závěry plně ztotožňuje. Ze skutečnosti, že jeden z účastníků využil v nalézacím řízení možnost, kterou mu poskytuje procesní předpis (§ 201 a násl., § 228 a násl. a § 236 a násl. o. s. ř.) a podal proti rozhodnutí soudu opravný prostředek (řádný nebo mimořádný) ani ze skutečnosti, že povinný v řízení o výkon rozhodnutí dobrovolně nespolupracoval, šikanózní jednání ve smyslu shora uvedeného vskutku dovozovat nelze.

Pro úplnost je třeba dodat, že aplikací ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. na výkon práva vznést námitku

promlčení se zabýval i Ústavní soud v nálezu ze dne 15. ledna 1997, sp. zn. II.ÚS 309/95, na nějž dovolatelka poukazuje, avšak použití citovaného ustanovení je v tomto případě založeno na výjimečných okolnostech spočívajících v tom, že zákonodárce opomněl v zákoně č. [229/1991](#) Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, zohlednit existenci závazků vázoucích na nemovitostech prostřednictvím zástavních práv.

Konečně k námitce dovolatelky, že exekuce neměla být zastavena v celém rozsahu, neboť byla nařízena též pro náklady nalézacího a vykonávacího řízení, které dosud nebyly promlčeny, Nejvyšší soud uvádí následující.

Náklady nalézacího i vykonávacího řízení jsou zvláštním nárokem hmotněprávní povahy, jejichž vznik je ex lege podmíněn zahájením konkrétního občanského soudního řízení. Hmotněprávní povaha těchto nároků vyplývá z jejich podstaty, kterou je ve sporném řízení vznik určitých nákladů spojených s uplatněním pohledávky v důsledku chování dlužníka (§ 121 odst. 3 obč. zák.). Je-li pohledávka uplatněna u soudu (za takové uplatnění pak lze nepochybně považovat též vymáhání pohledávky cestou soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce podle zákona č. [120/2001](#) Sb.) považuje se nárok na náhradu nákladů řízení za její příslušenství.

Jako nedílné příslušenství vymáhané pohledávky sdílí náklady na její uplatnění (soudem přiznaný nárok na náhradu nákladů řízení) její právní osud, a to rovněž v otázce promlčení. Vznikla-li tedy, tak jako v posuzovaném případě, vymáhaná pohledávka z obchodně právního vztahu, začne promlčecí doba soudem přiznaného nároku na náhradu nákladů řízení běžet prvním dnem po uplynutí lhůty, kterou soud (v rozhodnutí, kterým byla náhrada nákladů přiznána) účastníkovi řízení k náhradě nákladů řízení určí a činí čtyři roky (§ 391 odst. 1 a § 397 obch. zák.). I zde ovšem platí zákonné omezení promlčecí doby podle § 408 obch. zák.; výkon rozhodnutí musí být zahájen v desetileté lhůtě, počítané ode dne, kdy lhůta začala běžet poprvé (§ 408 odst. 1 obch. zák.), a v určitých případech prodloužené o další tři měsíce od vykonatelnosti rozhodnutí (§ 408 odst. 2 ObchZ). Srov. rozhodnutí č. [13/2006](#) Sb. s. r. a rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. května 2004, sp. zn. 20 Cdo 1290/2003.

Pokud jde o náklady vykonávacího řízení, platí, že soud ukládá povinnost k jejich náhradě současně s usnesením o nařízení výkonu rozhodnutí; již v tomto rozhodnutí může soud určit jejich výši (§ 270 o. s. ř.). Náklady výkonu rozhodnutí tak představují, spolu s vymáhaným nárokem plynoucím z exekučního titulu, jeho rovněž vymáhanou část. Nejsou-li náklady výkonu rozhodnutí vymoženy spolu s nárokem, k jehož vydobytí byl výkon rozhodnutí nařízen, představuje rozhodnutí, kterým byla náhrada nákladů řízení přiznána samostatný exekuční titul, na jehož podkladě lze vést výkon rozhodnutí (srov. rozhodnutí uveřejněné pod č. [35/2008](#) Sb. rozh.). Je-li ovšem takové řízení o výkonu rozhodnutí zahájeno po uplynutí desetileté promlčecí doby podle § 408 obch. zák. (a nejde-li zároveň o případ podle § 408 odst. 2 obch. zák. – právo bylo pravomocně přiznáno později než tři měsíce před uplynutím promlčecí doby nebo po jejím uplynutí), vystavuje se oprávněný možnosti vznesení námítky promlčení ze strany povinného.

V posuzovaném případě byly oprávněně přiznány náklady nalézacího řízení rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. října 1998, č. j. 25 Cm 669/95-29, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25. října 2000, č. j. 3 Cmo 74/99-49 (rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. prosince 2000). Dne 14. května 2001 (ještě před uplynutím desetileté promlčecí doby) podala oprávněná k vymožení pohledávky, přiznané jí exekučním titulem, pro náklady nalézacího řízení a pro náklady vykonávacího řízení návrh na nařízení výkonu rozhodnutí, kterému Okresní soud v Děčíně vyhověl usnesením ze dne 30. ledna 2002, č. j. 2 E 1803/2001-11; soud v usnesení rozhodl též o nároku oprávněné na náhradu nákladů vykonávacího řízení. Usnesením ze dne 22. června 2005, č. j. 2 E 1803/2001-26, byl výkon rozhodnutí zastaven. Promlčecí doba k uplatnění práva (a jeho příslušenství) však v posuzované věci uplynula dne 16. resp. 20. února 2003. Návrh oprávněné

ze dne 27. června 2005 na nařízení exekuce na majetek povinného (podaný též k vymožení nákladů nalézacího a vykonávacího řízení) proto byl v posuzované věci podán až po uplynutí desetileté promlčecí doby.

Oprávněná v dovolání uplatnila též dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř., tj. že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Tuto vadu spatřuje dovolatelka ve skutečnosti, že odvolací soud zastavil nařízenou exekuci, aniž se blíže zabýval otázkou promlčení nároků na náhradu nákladů řízení (nalézacího a vykonávacího). Nejvyšší soud neshledal ani tuto dovolací námitku oprávněné důvodnou. Odvolací soud se v napadeném rozhodnutí velmi důkladně zabýval uplatněnou námitkou promlčení pohledávky povinného (str. 2-3 napadeného rozhodnutí). Okolnost, že se v odůvodnění rozhodnutí samostatně nezabýval otázkou promlčení jejího příslušenství, jeho nepřekoumatelnost nezpůsobuje.

Protože jiné vady řízení – vyjmenované v § 242 odst. 3, větě druhé, o. s. ř. – nebyly tvrzeny a ze spisu nevyplývají a protože otázku promlčení práva a jeho příslušenství odvolací soud posoudil v intencích toho, co bylo uvedeno výše, Nejvyšší soud dovolání – bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) – zamítl (§ 243b odst. 2, část věty před středníkem, o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ – Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nájem](#)
- [Ochrana osobnosti \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení a dobré mravy](#)
- [Práva dětí](#)
- [Náklady řízení](#)
- [Odmítnutí dovolání](#)
- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)